

primers passos. Un dia que la vaig anar a veure per a donar-li definitivament l'alta, vaig quedar agradósament sorprès al reparar en el gotet de la tauleta, un fresc i xaromás pomet de roses i pensaments. Plé de satisfacció vaig guaitar-me-la de fit a fit, i, fent com qui la renyava, li vaig dir somrient:

— ¿l qui l'ha donat permís trpassera?

— ¿De que?... ¿De que?... — feu ella tota embarbosa i com avergonyida.

— D'anar al fossaret sense permís del metge.

— Es que no hi soc pas anat des de que'm llevo.

— ¡Com! — vaig fer jo estranyat. — ¿l doncs d'on han sortit aquestes flors?

De primer no'm contestà. Després se tornà roja com una grana, murmurant amb veu confosa:

— Me creia que ja ho sabia... Les ha dutes el meu promés... Si diumenge ens van les primeres amonestacions...

Confesso que no podria descriure la onada de sentiment i de coratge alhora que per uns moments semblava ofegar-me'l cor. Lo cert és que va quedar-me una recança estranya, al deixondir-se'm de cop i volta la hermosa il·lusió que'm feu concebre aquella noia. Per això vaig deixar-la sense proferir una paraula més; i al eixir del quarto, i al passar per davant del flairos ramell, me vingueren fermes tentacions de rebatre'l amb furia contra les rajoles.

— No, no cal pas que vinguis; ja'm passarà desseguida. Me'n vaig a ferme una tassa de puïol. — I al retorn d'un collet quan no era vist de ningú, en lloc d'anarsen a casa, aplanat com una llebre i corrent tant com podia (cames ajudeme cap a la vilal

Era ja nit entrada quan en Jep retornava a casa, vinyes al dret; esbufegant i plé de misteri. Eis ulls li guspi-relaven i un fortipanteix denotava prou l'angoixa que tenia.
— ¡A veure si seré ric d'una vegada, males rehires! ¡Prou ho encerto, prou, aquesta volta de fer-me ric; que'is somnis no fatleixen pas!... — exclamà amb veu entragullada al arribar al piset, encenent el llum de petroli i desdoblegant damunt la taula un gros paper rubert de llargues columnades de números. I encarant amb la llista de la rifa una filera de bitllets que li havien xuclat tots els seus cabals i l'havien endentat fins a la nou del coll, va llegir una i deu vegades aquella primera xifra, hermosa, suggestionant, escrita amb caràcters d'impremta més groixuts i seguida d'una milionada de pessetes.

¡Havia caigut a Madrid!... Dels altres premis, tampoc res...

Una exclamació esgarrifosa, una blasfèmia horrible va eixir d'aquella boca, mentre tots els bitllets massgats amb febrosa ira per aquell puny de ferro, rebóten com una bola macissa per damunt la taula. ¡Tantes il·lusions i tan-tes esperances, tot s'havia fos en un instant com una bombolla de sabó!

Vestit com estava, va tirar-se damunt del llit, male-